

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **M. K.,**
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2021, č. j. OAM-740/ZA-ZA11-ZA03-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce uvedl, že hlavní důvod žádosti o azyl byl strach o život. V Turecku totiž udržoval vztah s tureckou státní příslušnicí, s čímž však nesouhlasil její otec. Žalobci vyhrožoval usmrcením. Žalobce se své domovské zemi necítil bezpečně, a proto uprchl. Na policii se neobrátil z důvodu, že je Kurd, a je známo, že turecké státní orgány pohlíží na kurdské obyvatelstvo jako na „osoby nižší kategorie“. Byl tak přesvědčen, že by mu nebyla poskytnuta dostatečná ochrana před pohrůzkami strýce (otce přítelkyně). Žalobce tak Turecko opustil z obavy o život ze soukromých důvodů a z důvodu, že by mu místní bezpečnostní složky s ohledem na jeho kurdskou národnost neposkytly dostatečnou ochranu.
3. Žalobce namítal, že se žalovaný nijak nezabýval postavením Kurdů v turecké společnosti, a tím, zda a jak účinně jim je poskytována ochrana. Žalovaný se nezabýval důvody, proč se žalobce neobrátil na bezpečnostní složky. Měl se zabývat skutečností, zda by na žalobcův požadavek poskytnutí ochrany vznesený na bezpečnostní složky byl brán zřetel či nikoliv. Žalobce uvedl, že od konce roku 2020 jsou v Turecku zesíleny „protikurdské nálady“, včetně trestních stíhání bývalých i současných členů prokurdské politické strany HDP, a vyvstává snaha o její zrušení, což dokresluje negativní přístup k obyvatelům kurdské národnosti. Žalobce tak namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když se nezabýval aktuální stále se vyvíjející politickou situací v Turecku a jejím dopadem na kurdskou menšinu.
4. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný považuje text žaloby za účelový pokus o doplnění a rozvinutí azylového příběhu žalobce se snahou dodat příběhu doposud chybějící závažnost. Žalobce až poprvé v žalobě tvrdí, že se na policii neobrátil z důvodu své kurdské národnosti, s tím, že by mu proto jako „osobě nižší kategorie“ nebyla poskytnuta ochrana. V předcházejícím řízení tyto skutečnosti neuvedl.
6. Žalovaný dále uvedl, že se žaloba týká obecných problémů politicky aktivních Kurdů a jejich trestního stíhání, avšak bez jakékoliv relevance a spojitosti s osobou žalobce, který není politicky aktivní, nikdy nebyl trestně stíhán, neměl problémy s tureckými státními orgány a žádné obavy ve vztahu ke své kurdské národnosti nikdy netvrdil.
7. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 8. 2021. V rámci poskytnutí údajů k žádosti a dále během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, islámského náboženského přesvědčení; sympatizuje se stranou HDP (Lidová demokratická strana), volí ji, není však jejím členem. Je svobodný, bezdětný. Pochází z města Mardin. Má ukončené střední vzdělání a v Turecku pracoval jako zemědělec. V Turecku má rodinu – matku, otce a sedm bratrů, se kterými je v kontaktu. Na území České republiky vstoupil ilegálně dne 30. 8. 2021. Přicestoval z Istanbulu schovaný v nákladním voze. Tato nelegální cesta jej stála 10 000 EUR. Na cestu si vydělal prací v Mardinu. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že měl strach ze svého strýce. V Turecku se před asi 5 lety zamiloval do dcery svého strýce. Poté co strýc zamítnul jejich možný sňatek, se žalobce rozhodl pro únos přítelkyně, s kterou ona souhlasila. Při nepodařeném útěku se strýc na žalobce rozzuřil a vyhrožoval mu i zabitím. Další domluva se strýcem nebyla možná, je to tvrdý a přísný člověk. Žalobce měl ze strýce strach, a proto zvolil útěk do Evropy. Jiný způsob řešení problému jej nenapadl. Ani přestěhováním do Istanbulu by se žalobce necítil před strýcem v bezpečí. Předpokládá, že až se dívka provdá, strýcova zášť vůči němu pomine. V Turecku neměl problém se státní správou, policií, soudy nebo armádou, nebyl trestně stíhán, ani ve vězení. Jiný důvod žádosti o mezinárodní ochranu, než strach ze strýce, neuvedl.
11. V podané žalobě rozšířil žalobce azylové důvody oproti tomu, co uváděl v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně v žalobě nově uvádí, že byť strach o život vyplýval ze „soukromých důvodů“ (strýcovy výhrůžky), jeho útěk ze země byl ovlivněn přesvědčením, že by mu jako Kurdovi bezpečností složky neposkytly dostatečnou ochranu. Nově také upozorňuje na protikurdskou politiku v Turecku. Protože tyto skutečnosti žalobce ve správním řízení neuváděl, krajský soud se nejprve zabýval tím, zda může tyto nové skutečnosti vzít při svém rozhodování v potaz. Měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Krajský soud se tedy zabýval i skutečnostmi, které žalobce nově tvrdil až v žalobě.
12. Krajský soud konstatuje, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem absolvoval osobní pohovor a měl tak možnost sdělit již správnímu orgánu všechny

relevantní okolnosti pro udělení azylu. Dále také od 6. 10. 2021 byl zastoupen advokátkou, tedy nelze učinit závěr, že by nevěděl nebo nemohl vědět, které skutečnosti z jeho života mohou být relevantní pro udělení azylu, a mohl v této souvislosti dodatečně tyto skutečnosti ještě doplnit. S ohledem na skutečnost, že příslušnost ke kurdské národnosti žalobce sám udal v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze usuzovat, že by se jednalo o důvod (kurdská národnost, protikurdská politika), který by v tomto případě představoval nějak zvlášť citlivou oblast, jako např. otázky sexuálního násilí, sexuální orientace apod., u kterých by bylo možné pochopit určité zdráhání je sdělit. Krajský soud tak ani v tomto případě neshledává žádné důvody, které by mohly ospravedlnit skutečnost, že žalobce tyto azylové důvody neuvedl již v řízení před správním orgánem. Krajský soud se tak přiklání k argumentaci žalovaného, že se jedná o tvrzení účelová, vedená snahou dodat azylovému příběhu žalobce závažnost. Nelze pak pochopitelně vytýkat žalovanému, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně nevypořádal s důvody a argumentací, kterou žalobce uplatnil až v žalobě, nebo že nedostatečně zjistil skutkový stav. Přesto se žalovaný otázkami nadnesenými v podané žalobě zabýval, a to nad rámec argumentace vznesené žalobcem ve správním řízení.

13. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle něž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Pronásledováním se podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
15. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce neuvedl žádné politické aktivity. V této souvislosti žalobce

toliko uvedl, že není členem žádné politické strany či politické skupiny. Pouze je sympatizantem a voličem strany HDP. V souvislosti s touto podporou strany však nepopisoval žádné pronásledování z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod. Krajskému soudu tedy nezbyvá než shodně s žalovaným konstatovat, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě a žalovaný o neudělení rozhodl správně.

16. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Předně je nutno vyzdvihnout důvod žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Tímto jediným důvodem, který byl v průběhu správního řízení objasněn, byly vyhružky ze strany žalobcova strýce, který nesouhlasil se vztahem své dcery s žalobcem. V tomto kontextu se pak žalovaný zabíral naplněním podmínek pro udělení azylu. Žalovaný z výpovědi žalobce zjistil, že vyhružky byly pouze slovní, žádné jiné kroky vůči žalobci podniknuty nebyly. V dané souvislosti žalovaný správně poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, z něhož plyne, že takovéto jednání, tj. vyhrožování, ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení §12 písm. b) zákona o azylu může být tedy soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu, až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze také odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl: *„Turzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“* Dále ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, vyplývá, že za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25). Žalovaný se tuto situaci však nepokoušel vyřešit ani přestěhováním se do jiného města či jiné části země (tzv. vnitřní přesídlení), ani se neobrátil s žádostí o pomoc na policii nebo jiné státní orgány. Nevyužil tak všech možností, jež jeho domovský stát nabízí. Z žádné skutečnosti

nevyplývá, že by žalobcova žádost o pomoc měla být bezpečnostními složkami odmítnuta, žalobce neměl žádné potíže s policií, nebyl trestně stíhán. V dané souvislosti žalovaný správně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003, z něhož právě vyplývá, že pokud žadatel o azyl nevyužil všechny prostředky, které právní řád jeho země k ochraně práv poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana poskytnuta nebyla.

17. Žalovaný se dále nad rámec tvrzení žalobce zaměřil na postavení kurdské menšiny v Turecku. Z podkladů, které žalovaný v této souvislosti shromáždil, vyplývá, že Kurdové mají stejná práva jako ostatní občané Turecka, ať již na poli zaměstnání, vzdělání, bydlení či dalších aspektů života. Kurdské obyvatelstvo má tak možnost žít v Turecku důstojně a bez omezení či pronásledování. Krajský soud k tomu dodává, že k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že *„obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona ... nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“* (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odpírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti.
18. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
19. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou uvedeny v ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.
20. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství,

do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky
21. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informací obsažených ve správním spise vyplývá, že turecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu.
22. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, a to ani z hlediska jeho etnické příslušnosti, a natož v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalovaný mimo jiné poukázal na skutečnost vyplývající ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, s názvem Turecko: Přehled situace v Turecku z března 2021, podle které stát nevykazuje žádný negativní postoj k navrátilcům, neboť ti mají garantován stejný přístup ke státní péči, na pracovní trh apod., jako další občané Turecka. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu.
23. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti, a nebyly proto shledány podmínky pro její udělení. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, správně tak vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.
24. Za podmínek v ustanovení § 14b zákona o azylu se poskytne doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Žalovaný nezjistil, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele, proto správně vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu nebyly dány.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 14. února 2022

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce